

Sygn. akt III KO 58/18

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **A. K.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 14 czerwca 2018 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 września 2014 r., sygn. akt II AKa [...], zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. akt II K [...],

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 15 maja 2018 r. do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny wniosek A. K. o wznowienie postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy w S. pod sygn. IV K [...], zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 września 2014 r., sygn. akt II AKa [...], wraz z wnioskiem o wyznaczenie obrońcy z urzędu. We wniosku skazany powołał się na postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 6 lutego 2018 r., sygn. akt II Kp [...], którym uchylono postanowienia Prokuratury Rejonowej w S. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawach 3 Ds. [...] i PR 3 Ds. [...], dotyczących złożonych przez A. K. zawiadomień o popełnieniu przestępstw przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w S. oraz sędziego Sądu

Okręgowego w S. w związku z prowadzeniem wskazanej wyżej sprawy o sygn. II K [...].

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przedmiotowy wniosek jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. w związku z czym należało odmówić jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wyznaczenia wnioskodawcy obrońcy z urzędu w związku ze złożonym przez niego żądaniem.

Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny ma miejsce w sytuacjach, gdy wniosek odwołuje się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, albo też gdy wniosek zostanie w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, oparty na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Obecny wniosek skazanego nie odwołuje się wprawdzie do okoliczności, które były rozważane przez Sąd Najwyższy w poprzednich postępowaniach wznowieniowych zakończonych postanowieniami: z dnia 29 lipca 2015 r., III KO 13/15, o oddaleniu wniosku obrońcy A. K. o wznowienie i z dnia 10 kwietnia 2018 r., III KO 23/18, o odmowie przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności, rzecz w tym, że wskazywany obecnie fakt wydania określonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy w S. (postanowienie na k. 30-31 akt III KO 28/18), nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania, którą wnioskujący – jak należy rozumieć – wywodzi z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. (w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia).

Wskazane wyżej postanowienie wydane w trybie art. 329 § 1 k.p.k. w zw. z art. 330 § 1 k.p.k. nie kończy postępowań prowadzonych z zawiadomienia skazanego przez Prokuraturę Rejonową w S.. Tymczasem art. 541 § 1 k.p.k. przewiduje, że czyn, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k.

Wniosek złożony przez A. K. wymogu tego nie spełnia, bowiem nie wskazuje, jak tego wymaga art. 541 § 2 k.p.k., prawomocnego wyroku skazującego lub orzeczenia zapadłego w postępowaniu karnym, stwierdzającego niemożność wydania wyroku skazującego, ponieważ – jak to podniesiono wyżej – postępowania z jego zawiadomień o popełnieniu przestępstw przez funkcjonariuszy prokuratury i sądu, po uchyleniu wcześniejszej decyzji o odmowie wszczęcia śledztwa, nadal się toczą, a przynajmniej nie wskazano w przedmiotowym wniosku, że zostały w jakiejś formie prawomocnie zakończone.

Z tych względów postanowiono, jak na wstępie, co nie zamyka skazanemu drogi do złożenia następnego wniosku o wznowienie pod warunkiem wszakże, że spełnione zostaną wymagania określone przepisami art. 541 § 1 i 2 k.p.k.

**Na postanowienie niniejsze przysługuje zażalenie do Sądu
Najwyższego w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.**